

Тунджа. Че черквата била много стара, види се отъ туй, че въ нея се е влизало по нѣколко стълби на долу. Това явление се забѣлѣзва у старитѣ сгради и се назначава технически като „потънала сграда“. За голѣмо съжаление, този драгоцѣненъ паметникъ е билъ съборенъ въ 1834 г. по немарливостта на Новоселцитѣ. Както вече споменахме по горѣ, въ Сливенъ е било сѣдалището на начлникътъ и наставникътъ на околнитѣ мѣнастири. Тукъ е имало споредъ мѣнастиритѣ, пазари и панаири, на които сж се събирали много поклонници отъ околнитѣ села, да продаватъ издѣлията си и да си купуватъ, което имъ трѣбало за прѣхрана. Като най-згодно мѣсто за панаири е била мѣстността на сегашниятъ в. Сливенъ, понеже се е намиралъ посрѣдъ Кишишлукъти, Селишкиятъ скитъ, мѣнастирътъ Св. Константинъ и Елена и тогавашниятъ Сливенъ. За улеснение на поклонниците, казватъ, че нѣкоя богаташи на име Дража, е направила единъ мѣнастирски ханъ, който е билъ тождественъ съ „дебой“ (ташь-ханъ). До прѣди 40-50 години, както казватъ, че е имало надъ вратата на дебойтъ виданъ единъ камъкъ съ надписъ, въ който се е споменувала годината на заправянieto му, лѣточисленіе забѣлѣжено съ славянски букви; спорѣдъ този надписъ, дебойтъ е билъ заправенъ прѣди около 550 години.

Зли времена очаквали България, слѣдъ смъртъта на благочестивий царъ Иоанъ Александръ (1231—1365), въ времето на когото най много цвѣтяха сливенскитѣ мѣнастири. Отъ наслѣдникътъ му Иванъ Шишманъ, свирѣпий Турци отнели най-напрѣдъ Пловдивъ, Старазгора (Верреа и Диамполъ, заедно съ всичкитѣ подбалкански страни въ Тракия. Турската войска подъ началството на Тимурташа въ царуванieto на султанъ Муратъ